

Від берегів дзвінкої Брамапутри

Євген Плужник

Від берегів дзвінкої Брамапутри
До Інду тихого й на північ, де Пенджаб,
Ніхто не скаже просто Зороаб,
Але побожно: Зороаб Премудрий.

Він був мудрець всім мудрецям на диво,
Навчав-бо щастя і навчати вмів, –
Хто в ту науку вдатися насмів,
Тому жилось довільно та щасливо.

Та раз колись, стомившись над міру,
Він спочивав десь з учнями в гурті
Й крізь сон почув, як, не поснувши, ті
Провадили собі розмову щиру

Про те, який-то, мабуть, він щасливий,
Коли навчає щастя, – не дарма
Від слів його щасливіє юрма,
Мов води Гангові повнішають від зливи!

Тоді, зітхнувши, він сказав: –
Дурні ви! Де ж бачили ви вчителів таких,
Які б того навчали, що для них
Відоме добре?..